

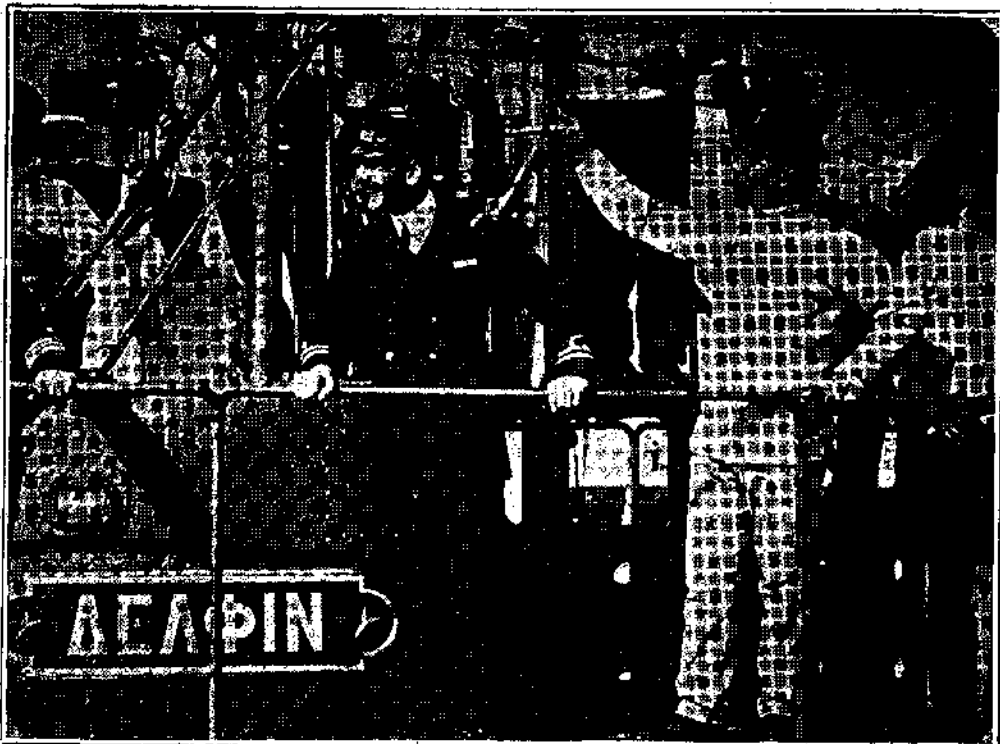
Με τὰ πρῶτα φιλήματα τοῦ χειμῶνος ἡλίου, τὰ κρῶνὰ τῶν Κυριακῶν οἱ Ἀθηναῖοι μαζεύονται, ἡλιολάτρηι ἀνέκαθεν, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ζαππεῖου. Ἀκτίνες θερμαί, καφές βραστός καὶ ὄχι ἀρώματα τῶν πρῶτων ἀνθέων καὶ ἡ πρόφορος καλοκαιρία, λικνίζουν τὴν ὑπαρξιν τῶν κατοίκων τῆς Πρωτεύουσας. Εἶναι σχεδὸν ἡ εὐτυχία.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΘΕΑΣ

* ΑΠΟ ΤΗΣ "ΦΩΛΡΕΝΤΙΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ, ΤΟΥ ΑΙΝΕ *

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Μαξιμιλιανός, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί ἀκριβῶς ἐσκαπτόμην, πρὸ ὀλίγου. Σκιαὶ τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἔκαμναν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὸ ἡμίφως τῆς μνήμης μου ἐσυλλογιζόμεν τὸν «πύργον» τῆς μητέρας μου, μετὸν ρημαγμένον κήπον καὶ τὸ ὄραϊον μαρμαρίνον ἄγαλμα, ἀναποδογυρισμένον εἰς τὴν γλῶσσην . . . Εἶπα «τὸν πύργον» τῆς μητέρας μου μὰ, μὴ φαντασθῆτε, παρακαλῶ, τίποτε μεγαλοπρεπὲς οὔτε λαμπρόν. Ἔχω συνειδίσαι, πρὸ πολλοῦ, εἰς τὴν ὀνομασίαν αὐτήν. . . Ὁ πατέρας μου ἔδιδε κάποιαν περίεργον ἔκφρασιν εἰς τὰς λέξεις: «ὁ πύργος», καὶ ἐγαμογελοῦσε, συγχρόνως, ἐπίσης ἰδιότροπα. Ποίαν σημασίαν εἶχεν

αὐτὸ τὸ χαμόγελο δὲν ἐνόησα παρὰ πολὺ ἀργότερα, ὅταν, δώδεκα χρόνων, ἔιαμα, μετὸν μητέρα μου, ἓνα ταξίδι ἕως τὸν πύργον. Ἦτον τὸ πρῶτόν μου ταξίδι. Ὀλην τὴν ἡμέραν ἐπερνούσαμεν ἓνα πυκνὸν δάσος, τοῦ ὁποῦ ἡ φοικιτὴ σκοτεινιά μένει ἀκόμη ζωηρὰ ἐντυπωμένη εἰς τὴν μνήμην μου. Πρὸς τὸ βράδυ, ἐσταματήσαμεν ἐμπρὸς εἰς μίαν σανίδα, ποῦ μᾶς ἐμπόδιζε τὴν διάβασιν καὶ ἐχρειάσθη νὰ περιμένωμεν ὡς μισὴν ὥραν, ἕως οὐ ἀπὸ ἓνα χωματένιο φυλακτεῖον γειτονικῶν εἶδαμε νὰ βγαίη ὁ μικρός, ποῦ ἤλθε νὰ σηκώσῃ τὴν σανίδα καὶ νὰ μᾶς δεχθῆ. Λέω «ὁ μικρός», γιὰτὶ ἡ γρηθὰ Μάρθα ἔτσι ὠνόμαζε πάντοτε τὸν βαρναντάρην

* ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ *

* Ο "ΔΕΛΦΙΝ", *

τά μάτια!» εἶπεν ὁ μίστερ Ρόδιτζεος, «ζή». Καὶ ξαναφώνησε τὴν γυναῖκά του μέσα καὶ τῆς τὸ ἐπανέλαβε.

«Φέρε μου ἓνα κομμάτι λιπὸ πανί», εἶπα πρὸς τὴν Ἀλίην.

Ἡ Ἀλίη ἄρχισε πολὺ καὶ ἐγὼ ἀπέκνησα μεγαλύτερη ἐσωτερικὴν ἠρεμίαν ἀπαξά ὅτι ἔπρεπε στὸ μάτι μου ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἦταν ἓνα λευκὸ κομμάτι λινοῦ πανοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε μόλις ἐτοιμασθῆ διὰ μίαν ἐργασίαν. Ἐμοῦρα ἀπ' αὐτὸ ἓνα τετραγώνον γιὰ ξαντὸν καὶ ὅσοιρα ἔμοῦρα καὶ μὴ μακρὰ ταινία γιὰ ἐπίδεσμον.

Ἡ Ἀλίη εἰσήλθε καὶ εἶπεν:

«Ἐξέσχισες τὸ καλὸ μου λιπὸ πανί;»

«Θὰ σὰς τὸ πληρώσω!» ἀπήντησα καὶ ἐξηκολούθησα νὰ ξένω ξαντὸν.

Ἡ μίσεις Ρόδιτζεος εἶχε καταθαμβωθῆ ἀπὸ τὴν ἰσχὺν μου καὶ εἶπε πρὸς τὴν κόρην τῆς:

«Σιωπή, Ἀλίη».

Ὁ Ἐντιόν ἀνοίγει τώρα σιγνότερα τὰ μάτια καὶ ἐκλαυδήριζε, τέλος ἤθελε νὰ πιάσῃ τὴν πληγὴν εἰς τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἠμπίδια. Τότε ἀνοίξεν ἐντελῶς τὰ μάτια καὶ παρατήρησα, ὅτι μὲ ἀνεγνώρισεν.

«Ἔθεσα, λοιπὸν, τὸ ξαντὸν εἰς τὴν ἀνοικτήν.

φλέβα καὶ ἔθεσα τὴν πληγὴν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπρεπε ἴσως νὰ τὸ ἔκαμνα προηγήτερα. Καὶ τότε τὸν ἐπήγαμεν εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ τὸν ἐγδύσαμεν. Ἐπρεσε εἰς νάρκην ἐν τῷ μεταξὺ ἐσφυγγιστῆ τὴν πληγὴν τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἐπέθεσα καὶ αὐτὴν.

«Τώρα μπορεῖ νὰ ἐρθῆ ὁ γιατρός!», εἶπα.

Καὶ αἰσθάνθη τὸν ἑαυτὸν μου ὡς Θεόν.

Ἄλλ' διὰ κατευνάσθη ἡ ἔντασις μου, μὲ κατέλαβεν ἀτονία καὶ ἄρχισα νὰ παραλύω. Κατέπεσα εἰς ἓνα κάθισμα. Μετ' ὀλίγον ἐσηκώθηκα, ἐβγήκα ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τρέμοντα γόνατα καὶ ἐκάθισα πίσω ἀπὸ τὸν σταῦλον τώρα πιά δὲν ἄξιζα τίποτε. Ἐκάθισα ἐκεῖ δέκα λεπτά, ἔπειτα ξαναζώηρενα λιγάκι καὶ ἐπῆγα πέρα πρὸς τὸ ζευγάρι μου, ἔφερα τὰ ζῶα καὶ ξανάρχισα τὸ ἔργον. Θὰ μπορούσα νὰ εἶχα ἀποκοιμηθῆ ἐκεῖ ἀπάνω στὸ κάθισμά μου.

Δύο ἢ τρεῖς ὥρες ὄργωσα. Ὑστερα ἦρθεν ὁ γέρο μίστερ Ρόδιτζεος καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἐρθῆ ὁ γιατρός, ἔλυσεν τὴν πληγὴν τοῦ Ἐντιόνος καὶ τοῦ ἔθεσε στάβλες. Ὁ μίστερ Ρόδιτζεος μὲ παρεκάλεσε νὰ ξεζέψω γιὰ σήμερον τὰ ζῶα.

Ἐπῆμονσα καὶ ἐγύρισα μαζί του στὸ κτήμα. Δὲν ἀνταλλάξαμεν σχεδὸν λέξιν μεταξὺ μας, ἀλλ' ἔβλεπα πόσον εὐγνώμων ἦταν ὁ γέρος.

Ἡ μίσεις Ρόδιτζεος μὰς ἐπεδέχθη καὶ μοῦ εἶπεν: «Ὁ γιατρός ἦταν ἐδῶ πιστεύει, ὅτι ὁ Ἐντιόν θὰ τὴν γλιτώσῃ».

«Ἐίπεν, ὅτι ἔκαμες καλὰ ποῦ τοῦ ἐπήρες αἷμα», προσέθεσεν ὁ Ρόδιτζεος.

«Ἐίπεν ὅτι τοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν», εἶπεν ἡ γυναῖκα.

Καὶ ἔγωγα πάλιν ἐπερήφανος Θεὸς καὶ κύριος.

Τὴν ἐπιλοιπὴν ἡμέραν ἐγύριζα ἀσκοπα καὶ δὲν εἰργάζομαι. Ἀλλὰ δὲν ἔδοκίμασα καμμίαν χαρὰν ἀπ' αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν καὶ ἐπιτήματα τρυφῶν εἰς τὸ κτήμα ἂν δὲν ἐντροπέομαι, θὰ ἐπιγαινα πάλιν εἰς τὸ ἀροτρόν μου. Τὸ σωστὸ θὰ ἦτο διὰ τὴν Ἀλίην νὰ μοῦ εἶλε τὸ πολὺ δῶλα ἐγκάρδια λόγια ἀπ' αὐτοῦ ὅμως ἤρθε καὶ εἶπεν ὀργισμένη:

«Ἐχτύπησες τὸ πόδι μπροστά μου, Νούτι. Αὐτὸ νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃς!»

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ τῆς ἀπαντήσω μίαν λέξιν, τόσῃ ἐκπλήξην. μοῦ ἐπροξένησεν ἐκείνη τὴν στιγμήν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς γέροντας ὅμως ἐστοχάσθησαν, οὐκ ἤμωνα βέβαια σημαντικὸς ἄνθρωπος καὶ ἤξερα πολλὰ πράγματα ἤμωνα μὲ προσοχήν, διὰν ἔλεγα τίποτε, καὶ μοῦ ἐφάνη ὡσὰν νὰ ἤρχισαν νὰ ἐκάναν μίαν μικρὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ Φρέντι καὶ ἐμοῦ, καὶ μάλιστα πρὸς ὄφελός μου. Μίαν ἡμέραν λ.χ. ἐστάλην εἰς τὴν πόλιν μὲ σιτᾶρι καὶ γιὰ ψώνια καὶ ὁ Φρέντι δὲν ἦτο μαζί.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἤμωνα μάγος, δὲν θὰ

μποροῦσα μὲ ἓνα θαῦμα μονάχα νὰ ἐπεβαλλομην αἰωνίως. Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἡ μέρες καὶ ὁ μικρὸς Ἐντιόν ἀνέρωσε καὶ ὅλα ἔγιναν ὅπως πρῶτα, ἐλημονήθη τὸ κατόρθωμά μου καὶ ἐγύριζα πάλιν εἰς τὴν ἐπαυλὴν φτωχὸς καὶ νικημένος. Καὶ καμμιά μεταβολὴ δὲν ἐγένετο πλέον.

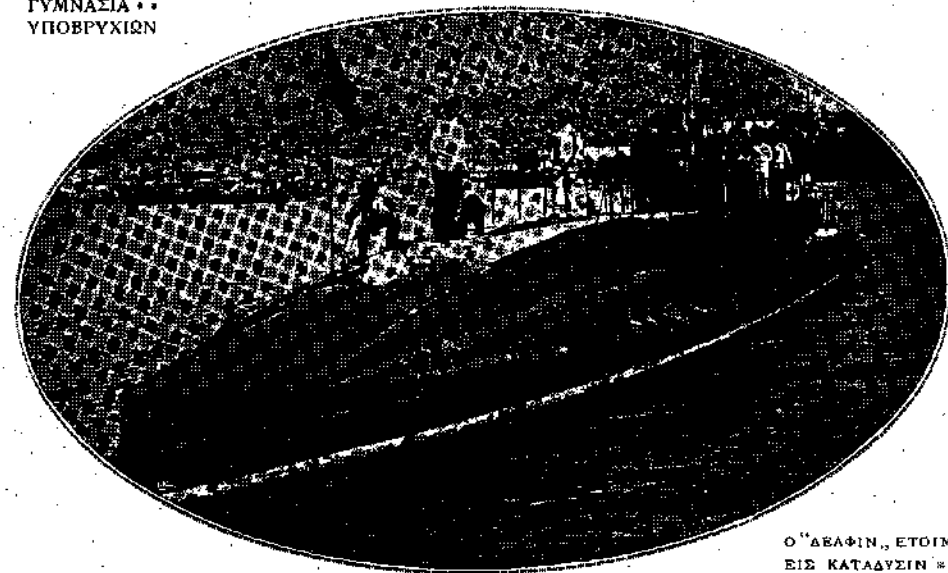
Ὁ Φρέντι μὲ ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

«Σε λίγο θὰ γῶμε παγωνιά καὶ τὸ ἔργον θὰ τελειώσῃ. Τί θὰ κάμῃς τότε;»

«Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀλήθεια», ἀπήντησα. «Ἀλλὰ ἔχει ὁ Θεός».

Ὁ Φρέντι καὶ ἐγὼ τὰ ἐπηγίναμεν καλὰ, δὲν ὑφίστατο κανεὶς ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ μας καὶ δὲν τοῦ ἐκρατοῦσα κανίαν διότι μοῦ εἶχε πάρει τὸ ζευγάρι μου. Ἡ Ἀλίη ἦταν ἡ ἀφορμὴ. Ὁ Φρέντι δὲν ἦταν βέβαια ἀλήτης κακοῦ εἶδους καὶ μόλις αὐτὸν τὸν χρόνον, διὰν ἔμεινε χωρὶς ἐργασίαν, ἄρχισε τὴν ἀλητείαν. Ἐξ ἐναντίας, ἦτο ματαιόδοξος διὰ τὸ ὄμορφον πρόσωπόν του καὶ διὰν ἐγελοῦσεν, ἀνοίγει πολὺ ὀλίγον τὸ στόμα του, διότι ἤθελε νὰ ἐκρυβε τὸ κενὸν τοῦ δοντιοῦ ποῦ τοῦ ἔλειπε. Διὰ τοῦτο ἐφάνετο ὡσὰν νὰ εἶχαν μίαν ρωγμὴν τὰ χεῖλη τὸν διὰν ἐγελοῦσεν. Ἀλλὰ τοῦ ἐπήγαινε, διὰν ἀνοίγει σπανίως τὸ στόμα, διότι εἶχεν ἐκ φύσεως χονδρὰ χεῖλη. «Γέλασε κομμάτι!» μπορούσε νὰ τοῦ εἶλεν ἡ Ἀλίη. Ἦταν ἐρωτευμένη ὡς τὸ κόκαλο μαζί του.

Καίτοι ἐγὼ ἤμην εἰς χειρότερην θέσιν καὶ ὁ

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ••
ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝΟ "ΔΕΛΦΙΝ", ΕΤΟΙΜΟΣ
ΕΙΣ ΚΑΤΑΔΥΣΙΝ •••

ΕΡΙΝΝΥΕΣ...

Είς ἀμφοτέρω τὰ θέατρα τοῦ πολέμου ἐξηφανίσθησαν τελείως τὰ πτηνὰ. Φοβούμενα ἴσως τὸν θόρυβον τῶν τηλεβόλων.
(Ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας).

Λοιπὸν εἶναι ἀλήθεια, τὰ πουλιὰ ἐσκόρπισαν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, τὸ ἡμέρο κελίδισμά των δὲν φαιδρύνει πιά τὴν γαλήνην τῶν περβολιῶν, τὸ φευγαλέο πέρασμά των δὲν σημειώνει γοργὰ τόξα στὰ γαλανὰ δώματα τῶν οὐρανῶν! Αἱ ἀτιμίαι τῶν ἀνθρώπων ἄρχισαν τώρα νὰ θίγουν καὶ τὰ αἰώνια πράγματα, καὶ ἄφου ἐσύντριψαν τὸ κάθε ἰδανικόν, καὶ τὴν κάθε γλαυκὴν αἰσιοδοξίαν, τώρα θολώνουν καὶ τ' ἄσπιλα θάμβη τοῦ στερεώματος, πυρπολοῦν τὰ πράσινα θαύματα τῶν δασῶν, διώχουν τὰ πουλιὰ καὶ τὴν χαρὰν των...

Ἡ καταστροφή ἀπλώνεται, κυματιστά, ἐπάνω σὲ κάθε τι ὄρατον, σὰν νὰ πρόκειται τώρα ἀληθινὰ νὰ δύση γιὰ πάντα ἡ εὐγένεια τῆς δημιουργίας, σὰν ἡ Συντέλεια τῶν αἰῶνων νὰ μὴ εἶναι μακρὰ: ὅμως καὶ αὐτὸ, φυσικὰ, θὰ περάσῃ, καθὼς ἡ νεροποντὴ καὶ ἡ ἐπιδημία, καὶ ἐπάνω σὲ συντρίμματα καὶ ναυάγια θὰ δοκιμάσῃ, ἡ ἀναρδωνύουσα ἀνθρωπότης, νὰ ὀρθοποδήσῃ—καὶ ἡ γλυκεῖα φύσις, ὅπως πάντα, ἀνεξάντλητη καὶ μακροθύμη, θὰ γεμίσῃ τὰ ὄρηματα μὲ τ' ἀνθή καὶ θὰ βαλσαμώσῃ ἀνεξίκακα τὰς κληγὰς τῶν ἐνόχων παιδιῶν τῆς, μὲ τὸ μέλι τῆς λήθης καὶ τῆς σιωπῆς...

Ὡς καὶ ὁ Θάνατος θὰ θελήσῃ νὰ δρέψῃ γαλήνια—παντοεινὸς καὶ ἀναλλοίωτος—τῆς παραγμένες ψυχῆς τῶν νεκρῶν, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ πυκνώσῃ τὴν περισσότερην πρασιναδα ἐκεῖ, ποῦ τὸ αἷμα ἔτρεξε πορφυρότερα καὶ σκληρότερα! Θὰ κοιμίσῃ τοὺς νεκροὺς, ὅπως πάντα, καὶ δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ μάθῃ τὰς αἰτίας καὶ τὰ σφάλματα, οὔτε θὰ ζητήσῃ εὐθύνας, ἀναπαύων, ἴσα καὶ βασιλικὰ, τὸν θύτην καὶ τὸ θῦμα, σὰν ἐξιλασμένους: καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὴν κοινὴν ἐκμηδένισιν... Ὅμως ἡ φευγάλα τῶν πουλιῶν, τὸ μαγικὸ σκόρπισμα τῶν πουλιῶν εἰς τοὺς τόπους τῆς τρομακτικῆς συρτάξεως, μοῦ φέρει μὴν ἐλαφροῦ ἀμελαγχολία—ὅπως κάθε τι ποῦ εἶναι σύμβολον, καὶ κάθε τι ποῦ εἶναι εἰρωνεία νοερά πηγαίνα εἰς τὰ μέρη τῆς καταστροφῆς, καὶ γυρίζω μ' αἰσθητάματα συγκροόμενα καὶ ἀνάμικτα: γυρίζω ὄλος πολεμικὴν ἔξαρσιν, ὄλος φρενὴ καὶ ἀποτροπιασμός, διαδοχικὰ συμπαθῶν καὶ ἀντιπαθῶν τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς σφαγιαστιάς, κρούων θούρια ἐμφατήρια καὶ ὕμνους, μαζί μὲ γοερά ἐλεγεία, οἰστρηλατημέ-

νος, πολὺψυχος καὶ ἀκατανόητος, ἐκμηδενισμένος καὶ θριαμβικός!

Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα κάποιες ἄλλες αἰσθήσεις, ῥιζικὰ διαφορετικῆς ἀπὸ ἐκείνας ποῦ μοῦ παρεχώρησεν ἡ συγκατάβασις τῶν θεῶν, νὰ κρίνω, καὶ ν' ἀποβλέπω στὰ γενόμενα ψυχρὰ καὶ θετικά—θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ἀσυγκίνητος ὅπως ἡ ζωὴ καὶ βαθὺς καθὼς ἐκείνη: τότε μονάχα θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἰσορροπήσω τελικὰ, νὰ χαρῶ ἢ νὰ λυπηθῶ, ν' ἀδιαφορήσω, νὰ περάσω εὐθυμὸς σαρκαστῆς ἢ ἐλεγκτῆς ἀπηνῆς ἐπάνω ἀπὸ τὰ κοσμικὰ γεγονότα: τώρα ὅμως, ποῦ εἶμαι προκισμένος μὲ τὰ μέσα ποῦ διαθέτουν οἱ ἄνθρωποι, δὲν ἔχω ἢ ν' ἀφίνομαι τυφλὰ στὰ ἐνστικτα ποῦ με κλυδωνίζουν, καὶ νὰ τραγουδῶ ἐλεύθερα τῆ στιγμῇ ποῦ περνᾷ, σὰν ἕνας πρωϊνὸς κορυδαλὸς ἢ ἕνας κίρκος μελλοθάνατος, ὅ,τι κατεβαίνει στὴν ψυχῇ μου καὶ τὴν ἐμπνέει...

Διὰ τοῦτο, σήμερα, τὸ σκόρπισμα τῶν πουλιῶν μ' εὐρίσκει ἔτσι θαμπὰ διατεθειμένον, ὥστε νὰ μὲ συγκινήσῃ, καὶ νὰ μὲ κάμῃ σχεδὸν ἀπογοητευμένον! Ὅταν συλλογίζομαι τὰ βάρη ποῦ κατέφυγαν, τ' ἀπρόσιτα ὕψη ποῦ μονάζουν, ἀποβλέποντα σὲ καλύτερες ἡμέρες, ἢ πῶς ἴσως (γιατὶ ὄχι;) νὰ τὰ ἐθανάτωσεν ὁ βρόντος καὶ νὰ τὰ σπάρραξεν ὁ θυμὸς τοῦ Πολέμου—κάθε φιλοσοφία μου χλωμαίνει, καὶ κάθε λογικὴ σιωπᾷ.

Καὶ στὴν ψυχῇ μου κατεβαίνει τὸ ἀπλὸ σύμβολο—καὶ γίνομαι ἄθελα ὁ θρηνητῆς καὶ ὁ Τερεμίας ὄλων τῶν καλῶν ποῦ πηγαίνουν χαμένα, ὄλων τῶν δυνάμεων ποῦ μάταια ἐξαντλοῦνται, τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πουλιῶν, ὅσα θυσιάζει ὁ βροτολογιὸς θεός, ὄλης τῆς συγκομιδῆς τῶν κορυμῶν, τῶν ψυχῶν, τῶν ματιῶν ποῦ ἀφανίζει ὁ λυγρὸς Θάνατος, ὄλης τῆς ἐκατόμβης ποῦ βοᾷ κάτω ἀπὸ τ' ἀνεξερεύνητα μυστήρια τῶν ἄστρων, καὶ γίνεται ἀργὰ στάχτη!

... Ὅμως, στὰ βάρη ἐκεῖ, ποῦ οἱ καπνοὶ σχηματίζουν ἕνα διαρκὲς παραπέτασμα (νὰ μὴ βλέπουν οἱ οὐρανοὶ τί κάνουν οἱ ἄνθρωποι!) ὄλος οἶστρος, ταντοχρόνος, καὶ ἀντιφατικός, ἀκούω νὰ σιωποῦν τὰ παράπονα καὶ οἱ καημοὶ τῶν ἀθῶων, καὶ νὰ βρέμεται, Παντοκράτωρ, Τραγικός καὶ Βαρυγδουπος, ὁ ἀχὸς τοῦ τηλεβόλου...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΠΟ ΤΟΙΧΟΓΡΑΣΙΑΝ
ΤΟΥ ΒΟΤΤΙCELLI * * * * *

(ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ)

"Όσα λέγει ή "Ερημος εις τὸ αὐτί μας—βουβήν, ὄλην τὴν Σοφίαν τῶν αἰῶνων...—τόσα λέγει κ' ἕνας φοινῆς σὸν νοῦν καὶ στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.—Δηλαδή τίποτε καὶ ὄλα!...—"Ε! καὶ ὅταν τύχη νὰ ἴδῃς ξαπλωμένον, ἐκ πρέμων ξεριζωμένον φοινῆκα, σὸν πληγωμένον ἐκεῖ χάμω θανασίμως Γίγαντα, νομίζεις ὅτι εἰς τὴν πῶσιν του ἔχει παρασύρη μαζί του καὶ κάποιον κομμάτι τ' Οὐρανοῦ, με τὸ ὁποῖον ἔζησε καὶ ἀνέπνευσε καὶ ἠσθάνθη... Κάποιον Βασιλεῖον νομίζεις ὅτι ἐκρημνίσθη μαζί του ἐπὶ τῆς Γῆς... Βασιλεῖο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔζησαν ὡς ἄνθρωποι ὄλα τὰ μυστικά τοῦ Κόσμου, ἀλλ' ἄνθρωποι ποῦ ποτέ δὲν ἔμνησαν...

Τοιαύτας μεγαλειώδεις θεωρίας φοινῆκων—τοῦ "Υψους ἢ τοῦ Βάθους—θὰ ἠδύνασο νὰ ἴδῃς εἰς ὄλην τὴν Ἀνατολήν. Καὶ νὰ εἶναι κάθε θεωρία γρούπου των ἢ μόνων καὶ ἀπὸ ἕνα θαῦμα βλαστήσεως, με ὄλην τὴν στίλβην καὶ ὄλα τὰ μεγαλεῖα Μεγιστάνος!

"Ἡ Παλαιστίνη «φοινικέμων» λέγεται. Καὶ εἶναι φοινικέμων, διότι τίποτε, τίποτε περισσότερον δὲν σπρώχνει ἐκεῖ τὴν Γῆν πρὸς τ' ἄνω, ὥστε νὰ ἐκβλαστήσῃ ἀπ' τὰ βᾶθη τῆς ἕνα ὄρατον φοινῆκα, ὅσον μία ὄπτασία τοῦ Χριστοῦ—καὶ εἶναι χιλιάδες ἀπὸ αὐτὰς ἐκεῖ...—τοῦ τόσον ἀγαπήσαντος τὸν φοινῆκα καὶ τόσον ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπηθέντος.

"Όταν εἰς τὴν ἔρημον τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα, ἐν Παλαιστίνῃ, τῆς γηραιότερας καὶ γεραιότερας Μονῆς τοῦ κόσμου, εἶδα εἰς θεώρατα ὕψη, εἰς τοιαῦτα ὕψη νὰ ὑψοῦται ἐκεῖ ὁ μόνος τῆς Μονῆς φοινῆς, ὥστε οὐχὶ ἀπαξ νὰ προσκλίνουσι ἐπ' αὐτοῦ τὰ σύννεφα καὶ νὰ φιλοῦν τὴν κορυφήν του με σεβασμὸν καὶ ἀγάπην, ὅταν τὸν εἶδα καρυθαῖολον, πελώριον σὸν

Τιτᾶνα, με καρπὸς ποῦ ἔχει εὐλογησὴ ἢ παράδασιν: ὅτι κάθε Σάββα τοῦ κόσμου, μόλις γευθῆ τῆ γλύκα των, θέλει καὶ ἀμέσως αἰσθανθῆ τῆ γλύκα τῆς συλλήψεως εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς, ὅταν τὸν εἶδα, μόνος αὐτός, μέσα εἰς ἀσκητικὸν περιβάλλον Ἀσκητῆς ὑπέροχος, νὰ νεύη προσηνῶς πρὸς ὄλα τὰ διαβατικά πουλιὰ, ποῦ περνοῦν τὴν Ἄνοιξιν ἐκεῖθεν, καὶ νὰ κλίνη τὴν κορυφήν του πρὸς τὸν Ἥλιον, ἄνω, καὶ πρὸς τὴν Κοιλιάδα, κάτω, τοῦ Ἰωσαφατ—ποῦ ἀπλώνεται εἰς βᾶθος ἀβύσσου ὑποκάτω του, γεμάτη θάνατον...—νὰ στέλλῃ τὰς ἀπὸ τῶν ἀσκητικωτέρων χρόνων εὐωδίας του*, ὅταν τὸν εἶδα νὰ ἔχη τὰς ρίζας του εἰς χῶματα ὄχι τῆς ἐρήμου, ὄχι! ἀλλ' εἰς χῶματα ποῦ ἐσώρευσαν με τὰς χεῖράς των ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ βράχου οἱ Καλόγεροι, διὰ νὰ φυτεύσουν με κάποιον ἀγνωστον πόνον στήν καρδιά των τὸ αἰώνιον αὐτὸ σύμβολον τῆς πρὸς τ' Ἄνω, τῆς ψυχῆς των—κάθε ψυχῆς τοῦ κόσμου ποῦ αἰσθάνεται καὶ κλαίει δι' ὄλα τὰ ἀνθρώπινα...—ἀνατάσεως, ὅταν εἶδα τὸν φοινῆκα αὐτὸν ἐκεῖ, εἶδα μαζί κ' ἕνα δαιμόνιον Χριστὸν ὑπὸ τὰς ρίζας του, νὰ εἰσέρχεται μυστικὰ εἰς τοὺς χυμούς του, χυμὸς νὰ γίνεται γλυκύτατος καὶ ν' ἀνεβαίῃ, ν' ἀνεβαίῃ μεσ' στοὺς κόρφους του καὶ νὰ μετουσιώνεται ὡς Ἀγάπη ὀλόκληρος εἰς τ' ἄνθη του, εἰς τοὺς καρπὸς του, εἰς τὰ φύλλα του, κ' ἐκεῖθεν ἐκ τῆς κορυφῆς του νὰ πετᾷ ἄνω καὶ ν' ἀναλαμβάνεται ἄνω, πρὸς τὸ Κυανοῦν, ἀπὸ τὰ νέφη...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

* Ἡ παράδασιν λέγει ὅτι ὁ φοινῆς οὗτος, ἔχων ὕψος ἰσὺς τὰ 80 μέτρα, ἐφυτεύθη πρὸ 1400 ἐτῶν ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου—ὡς καλεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας—ἀμάρσαντος κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 5' μ. Χ. αἰῶνος.

ΘΡΥΨΑΛΑ

* Μέσα σ' ἕνα ἐρημικὸν καὶ σὺνδενδρον μέρος διέκρινε ἕνα παλαιὸν κτίριον μ' ἕνα κοντάρι. Τὸ πήρα γιὰ ἐρημοκλήσι καὶ ἔκαμα τὸν Σταυρὸν μου. Ἐλλησίασα. Μὰ ἐκεῖνο ἦτον ταβέρνα. Τότε μέσ' ἀπ' τ' ἀμπέλια ἀκουσα σὸν ἕνα παραξένον κ' ἀπόκοσμον γέλιο. Λέω πῶς θὰ ἦτον ὁ Βάσχος.

* Κάποιος ἐπεσκέφθη μίαν ἱστορικὴν θέσιν καὶ καθήμενος ἐπάνω σὲ ἐρείπια δόξης καὶ τέχνης, ἀνεφώνησε: «Τί ὠραία θέα!» Τὸ ἴδιον ἀπάνω-κάτω ἠσθάνετο καὶ ὁ σκύλος του με γυρισμένη πρὸς τὸν ἀνεμον τὴ μήτην του.

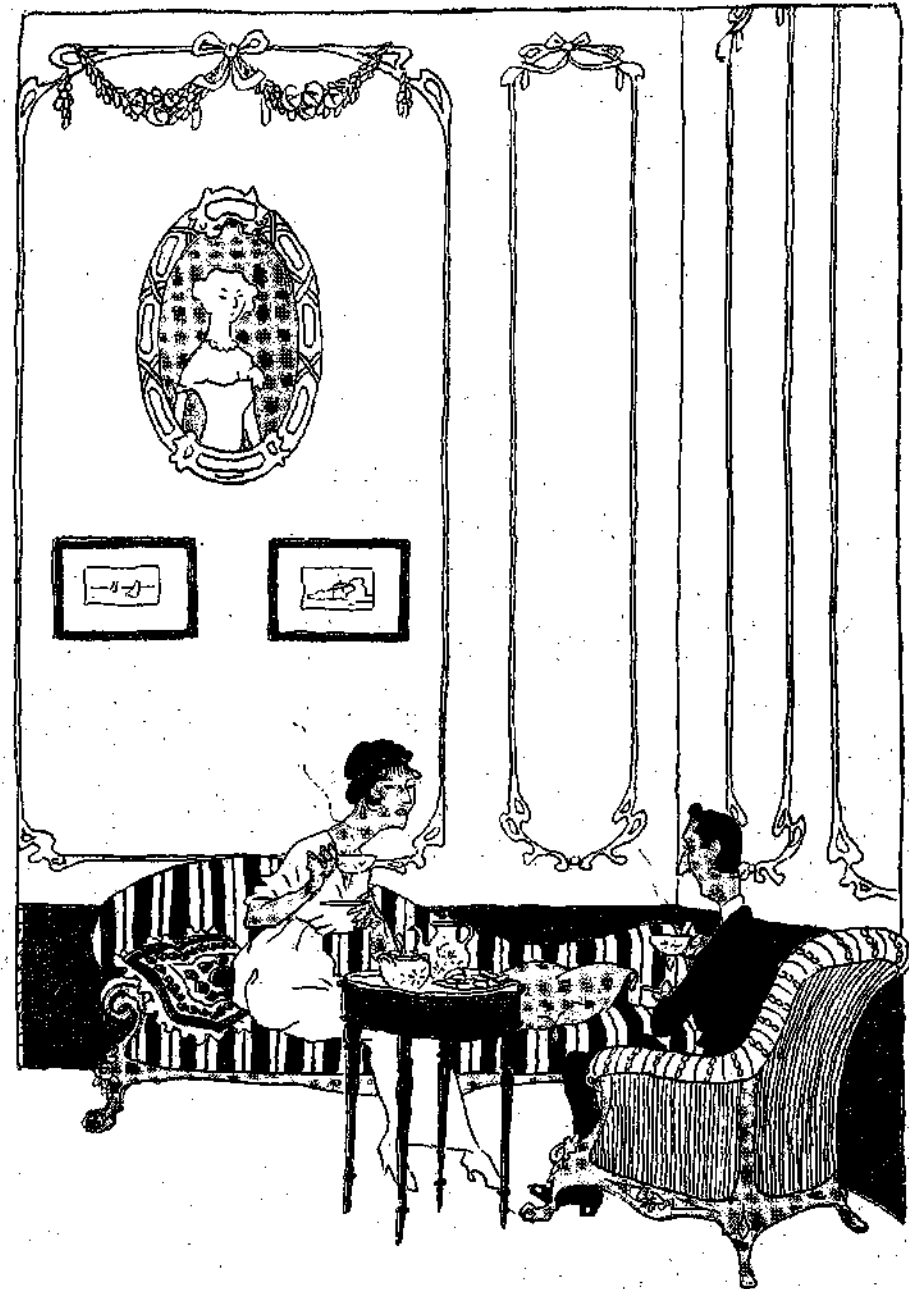
* Ὅλοι διαβάσαν τὰς γραμμάς ἐνὸς συγγράμματος καὶ μόνον ὁ συγγραφεὺς του διαβάζει μεταξὺ τῶν γραμμῶν... τὰ τυπογραφικὰ ἔξοδα.

* Τὸ μεσοκλ συμβολίζει πάντα κάποιον ἀριστοκρατισμὸν, καὶ μόνον τὰς νεοελληνικὰς λέξεις ἐκλαϊκεύει π. χ. «δελτίΟ».

* Παρὰ νὰ διακηρύττῃ κανεὶς ὅτι δὲν ἔχει Πατρίδα, δὲν ἀναγνωρίζει Θεὸν, ἀπλούστερον εἶναι νὰ εἰπῆ ὅτι εἶναι ζῶον.

* Ἄφ' οἷου οἱ Θεοὶ ἐταπώσαν νὰ ἀγαποῦν θνητὰς γυναῖκας, ἔχᾳθη καὶ ἕνα εἶδος πάθους: ὁ ἔρωσ μαζί με τὴν ἱερότητά. Σήμερα μόνον μιά παλαδιά ἤμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ ὀπωδῆποτε ἀμυδράν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ πρᾶγματος.

* Ὁ νέος κυνηγᾷ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει καὶ ὁ γέρος προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ ὅ,τι δὲν τοῦ ἀρέσει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σὺς ἀρέσουν οἱ ἄνδρες;...
Ἡ ΚΥΡΙΑ: Quand ils sont... πολλοί.

κύριε, φασολάκια με ντομάτα ή πιπιζέλια με βούτυρο;

Φρ. (ἀποτόμως). Μή μ' ἐνοχλῆς τώρα!

ΙΟΥΔ. (πρὸς τὸν ὑπηρέτην). Γνωμίσ' ἀπ' ἐδῶ! Ἔχομ' ἄλλες σκοτούρες τώρα!

ΔΟΜ. Καλὰ... ἐγὼ πηγαίνω μὰ τὸ τραπέζι δὲν θάξῃ σήμερα ποικιλία!

ΙΟΥΔ. (κνιτάζει τὸν ἀνησυχῶντα Φρειδερίκον, τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέγει μὲ ἥρεμίαν). Ἔ, ἡσύχασε λοιπόν, Φρειδερίκο! ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ φύγῃς. Θὰ στενοχωρηθῶ, ἐννοεῖς, πολὺ, χωρὶς ἐσένα... Ἀ! ἡμεῖθα τόσο καλὰ ἐδῶ οἱ τρεῖς μας! μὰ τί νὰ γίνη! δὲν ἔμπορῶ νὰ εἶμαι τόσο ἐγωῖστῆς! Τὸ βλέπω κι' ἐγὼ πῶς ἡ διαμονὴ σου ἐδῶ, μεταξύ τῶν δύο μας, θὰ ἦτον ἀληθινὸ σου μαρτύριον. Ἄν ἦτον δυνατὸν αὐτῆ σου ἡ ἀγάπη νὰ μείνῃ κρυφὴ, νὰ τὴν περιορίξῃς καὶ νὰ τὴν συγκρατήσῃς μέσα στὴν καρδιά σου μόνον, αἱ θάλαγα «παρηγορήσου καὶ μὴ μ' ἀφίνῃς» ἀλλὰ νὰ παρακολουθῆς, καθημερινῶς, τῆς τρυφερότητος, ποῦ ἡ γυναίκα π' ἀγαπᾷς χαρίζεται εἰς τὸν ἄνδρα της, ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθεια, καταντῶ ὑπεράνθρωπο. Φύγε, λοιπόν, φύγε! Θὰ λυπηθῶ πολὺ, μὰ εἰν' ἀπαραίτητον. Ἀφοῦ ἀρρώστησες, πρέπει νὰ γιατρευθῆς.

Φρ. (ἀναπτέαν). Τὸ ἐλπίζω (συγκινημένος) μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ φιλήσω;

ΙΟΥΔ. Ἐλα!

Φρ. (τὸν φιλεῖ). Εὐχαριστῶ!

ΙΟΥΔ. (ἐμπιστευτικῶς). Πές μου, μήπως σὲ κάμμια στιγμὴ ἀδυναμίας, παραλογοῖστος—τᾶχει κάποι' ἡ ἀγάπη αὐτὰ τ' ἀστεία—τῆς ἔδωσες νὰ καταλάβῃ τίποτα;

Φρ. (ἀδιστάκτως μὲ εὐκρίνεια). Ποτέ.

ΙΟΥΔ. (ἐξίσου εὐκρινῶς). Σοῦ ὁμολογῶ πῶς, στή θέσι σου, ἐγὼ θὰ εἶχα κάνει καμμιά τρέλλα!

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΓΚΟΤΤΑ, ΙΟΥΔΙΟΣ, ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

ΓΚ. (ἐρχεται ἀπὸ τὸν κήπον)...

ΙΟΥΔ. (σιγανὰ πρὸς τὸν Φρειδ.). Αὐτὴ εἶναι...

Φρ. (προσπαθῶν νὰ φανῇ ἀδιάφορος ὑποκρίνεται ὅτι συνεχίζει ἀσχετὸν ὁμιλίαν τὸν μὲ τὸν Ἰούδιον). Βέβαια... πολὺ εὖμορφη ἡμερὰ!

ΙΟΥΔ. Καὶ ὅμως σὺ, ἐντελῶς ἀχάριστος πρὸς τὴν φύσιν, τὴν ἐδιάλεξες ἀκριβῶς γιὰ νὰ μᾶς φύγῃς...

ΓΚ. Μὰ πούος φεύγει λοιπόν;

Φρ. Ἐγώ.

ΙΟΥΔ. Αὐτός.

Φρ. Ναί! ἐγὼ φεύγω... διότι...

ΙΟΥΔ. Φυσικά... φεύγει... διότι... ἀλήθεια, γιὰτὶ φεύγει;

ΓΚ. Ἐχετε κι' οἱ δύο ἕφος μαθητῶν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ποῦ ἐσχέδιασαν ἢ σχεδιάζουν τώρα κάποια μικροσυνομισίαν αὐτῆ ἡ ξεφηνικὴ ἀναχώρησις, αὐτὰ τὰ ὑποπιτα φερσίματα...

Ἔμπρὸς, ἀπολογηθῆτε (πρὸς τὸν Φρ.). Γιατὶ φεύγετε λοιπὸν σεῖς; (καὶ πρὸς τὸν Ἰούδιον). Καὶ σὺ γιὰτὶ τὸν ἀφίνεις νὰ φύγῃ;

Φρ. Κάποια ὑπόθεσις μου...

ΙΟΥΔ. Κάποια ὑπόθεσις του, ἀγάπη μου!

ΓΚ. «Ὑποθέσεις»... σεῖς, κ. Φρειδερίκο, ἔχετε «ὑποθέσεις» σεῖς; Μὰ, τότε θὰ ἐχάλασεν ὁ νόμος! Ἔως τώρα ἡ σοβαρότερα καὶ μεγαλυτέρα ἐννοια σας ἦτον ὁ ἄντρας μου!

Φρ. Δὲν λέγω ὄχι!

ΓΚ. Καὶ τώρα θέλετε νὰ τὸν ἐγκαταλείψετε; θέλετε νὰ μᾶς ἀφήσετε μόνους σ' ἓνα ἀναπόφρεκτο καὶ ἀτελειώτο τέτ-ἄ-τέτ τῆς ἐξοχῆς, ποῦ θὰ ὑπέσκαπτε, δίχως ἄλλο, τὸν ἕρωτά μας; Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν πῶς ἓνα τέτ-ἄ-τέτ ὑποχρεωτικὸ καὶ ἀδιάκοπον ἔμπορῆ νὰ φέρῃ κάποια ἀντίδρασιν;

Φρ. Ὡστε ἐχρησίμευσα, γιὰ σὰς, ἕως σήμερα...

ΓΚ. Σὰν ἓνας θαυμασίος διακόπτης ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, τὸ καλύτερον δηλαδὴ μέσον συντηρήσεως τῆς συζυγικῆς μας ἀγάπης.

Φρ. (γελά βεδιασμένως). Ἀ! ἅ! διακόπτης συντηρητῆς ὡραῖα!

ΙΟΥΔ. (βοηθεῖ). Βέβαια, διακόπτης, συντηρητῆς λαμπρά!

Φρ. (προσποιεῖται φαιδρότητα). Λοιπὸν, κυρία Γκόττα, μὲ τὴν ἀδεία σας θὰ ἔτοιμάσω τὴν βαλίτσα μου!

ΓΚ. Μὰ σοβαρὰ τὸ λέτε λοιπόν; Ἀλλὰ τί σὰς ἐκάμαμεν;

ΙΟΥΔ. (ἀκουσίως). Ἐγώ; Τίποτα!

ΓΚ. Ἐγὼ τότε;

Φρ. Ἀπεναντίας...

ΙΟΥΔ. Πῶς «ἀπεναντίας»;

Φρ. Ἀπεναντίας... ἀκριβῶς... μὴν προσέχετε σ' αὐτὰ δὲν εἰν' ἔτσι, Ἰούδιε;

ΙΟΥΔ. Ἔτσι ἀκριβῶς.

ΓΚ. Τὸ μόνον, ποῦ ἐννοῶ, εἶναι πῶς ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς σὰς ἐπείραξεν, ὅπως φαίνεται, τὰ νεῦρα καὶ τὴν ἐξυπνάδα... Νὰ φύγετε λοιπόν, νὰ φύγετε καὶ μάλιστα ὅσον ἔμπορεῖτε γρηγορώτερα, γιὰτὶ, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, θὰ ἦσθε ἀνυπόφορος καὶ σ' ἐμᾶς καὶ στὸν ἑαυτὸν σας...

Φρ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ). Ὄ! μὴ φοβῆσθε καθόλου! Ἀναχωρῶ ἀμέσως, φεύγω, πετῶ! οὔτε θὰ μὲ ξαναῖδῆτε. Παραίτοιμα ἀπὸ τὰ καθήκοντα τοῦ διακόπτου.

«ΟΙ ΕΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΠΤΩΚΟΜΕΙΟΥ»,

JAN DE BRAY (ΕΧΘΡΟΙ ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ)

ΓΚ. Πολὺ καλὰ θὰ κάμετε!

Φρ. (πρὸς τὸν Ἰούδιον σιγῆ). Βλέπεις πῶς μὲ μεταχειρίζεται; (Φεύγει ἀπὸ τὴν δεξιὰ θύραν).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΟΙ ΙΑΓΙΟΙ (ἐκτὸς τοῦ Φρειδερίκου)

ΙΟΥΔ. (μένει σὰν χαλδός, μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα, κνιτάζει πρὸς τὴν θύραν, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξήλθεν ὁ Φρειδερίκος)...

ΓΚ. (ἐκπληκτικὸς καὶ μετὰ σιγμαιίαν σιγῆν, ὡς νὰ ζητῆ ἐξήγησιν). Ἰούδιε;

ΙΟΥΔ. (ἀφοῦ ἐβεβαιώθη διὰ τὸ Φρειδερίκος δὲν παραμονεύει ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν, πλησιάζει μὲ προφύλαξιν τὴν Γκότταν καὶ τῆς λέγει χαμηλοφώνως). Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του;

ΓΚ. Δὲν βλέπω τὴ στιγμὴ, ποῦ θὰ μοῦ τὴν εἴπῃς...

ΙΟΥΔ. Θὰ ἴσῃν εἰπῶ ἀμέσως: Εἰν' ἐρωτευμένος μαζί σου!...

ΓΚ. (ἐκπληκτικὸς). Καὶ μοῦ τὸ λές αὐτὸ σὺ, ὁ ἄνδρας μου;

ΙΟΥΔ. Γιατὶ ὄχι; Ὑπερηφανεύομαι, ποῦ σ' ἀγαποῦν ὅλοι, καὶ δὲν ἀνησυχῶ καθόλου!

ΓΚ. Πρόσεχε! ἔτσι λέν' ὅλοι οἱ σύζυγοι ποῦ...

ΙΟΥΔ. Κακὴ! Θέλεις νὰ μὲ κἀνης ζηλιάρῃ μὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς!

ΓΚ. Ἄς τ' αὐτὰ κι' ἂς σκεφθοῦμε γιὰ τὸν δυστυχῆ ἐρωτευμένον φίλον σου!

ΙΟΥΔ. Τὸν καυμένο! Μοῦ προσεῖνεῖ οἰκτον!

Μοῦ ᾄλησε γιὰ τὴν ψυχικὴν του ἀγωνία, γιὰ τὰ βάσανα, ποῦ οἱ δύο μας, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθω, χωρὶς νὰ τὸ φανταζώμεθα, τοῦ ἐδημιουργήσαμεν! Ἐπὶ τέλος μόνον μ' αὐτὸν τὸν χωρισμό, καθὼς μοῦ εἶπεν, ἐλπίζει νὰ ἥσυχάσῃ κἀπως... Ἦτον συγκινημένος! ἔλαιγε. Ἐπέμεινε ἀκόμη νὰ μὲ φιλήσῃ!

ΓΚ. Γιατὶ;

ΙΟΥΔ. Ξέρω κ' ἐγώ; Καὶ μ' ἐφίλησε.

ΓΚ. (μὲ μελαγχολίαν). Νῆμας, τώρα, μοναχοί.

ΙΟΥΔ. Χωρὶς οὔτε σκυλί γιὰ συντροφιά!

ΓΚ. Μὲ ποιὸν θὰ παίξω, τώρα, τὰ βράδια, λίγο Φάουστ... κανένα βάλς τοῦ Στράους... κανένα τραγουδάκι τουλάχιστον!

ΙΟΥΛ. Κ' ἐγὼ μὲ ποιὸν θὰ πηγαίνω κυνηγι;
(Μένουν συλλογισμένοι)

ΓΚ. Ίούλιε!

ΙΟΥΛ. Γκόττα!

ΓΚ. Μιά ιδέα!

ΙΟΥΛ. Ν' ἀκούσω...

ΓΚ. Δὲν μένει παρὰ νὰ ρίξωμε νερὸ 'στὴ φωτιά! Στοιχηματίζω πῶς, σὲ μισὴν ὥρα, θὰ κατώρθω ναὶ νὰ σβύσω τὴ φλόγα, ποῦ καίει τὸν καυμένο τὸν φίλο σου. Κι' ἔτσι κι' αὐτὸν θὰ εὐεργετήσω καὶ γιὰ μᾶς θὰ εἶναι καλὸ. Θὰ μείνῃ!

ΙΟΥΛ. Ὠραία! Μὰ θὰ τὴν σβύσης; Μὲ τὰ λόγια, ὅλα εἶν' εὐκόλα.

ΓΚ. Μιά γυναίκα, ποῦ ἔτσι, ἀδέλφια, κατώρθωσε νὰ τὴν ἀγαπήσουν, ἤμπορεῖ, πολὺ εὐκολώτερα, σὰν τὸ θελήσῃ, νὰ κάμῃ νὰ τὴν μισήσουν.

ΙΟΥΛ. Δὲν χρειάζεται νὰ φθάσης εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Ἀπλὴ ἀδιαφορία; ψυχρότης μόνον ἀρκούν.

ΓΚ. Ἐχε πεποιθήσῃν σ' ἐμένα. Θὰ τοῦ ρίξω ἐγὼ τὸν πυρετό!

ΙΟΥΛ. (ἐυχαριστημένος τρίβει τὰ χέρια του). Εἶσαι διάβολος εἶσαι ἄγγελος! (διακρίνει τὸν Φρειδερίκον ἐπανερχόμενον μὲ τῆς βαλίτσας του). Νά τον. Κυρία Γκόττα, σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴν καρδιά του καὶ τῆς... βαλίτσας του (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΓΚΟΤΤΑ, ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

ΦΡ. (ἐμφανίζεται, μὲ τῆς βαλίτσας στὰ χέρια καὶ τὸ καπέλλο. Ἀντικρίζων τὴν Γκότταν σταματᾷ)...
ΓΚ. (σταυρώνει τὰ χέρια). Σᾶς περιμένα, φίλε κ. Φρειδερίκο!

ΦΡ. (προσκλίνει ἐλαφρᾶ). Κυρία...
ΓΚ. (μετὰ τινά σιγήν). Φεύγετε λοιπόν;
ΦΡ. (δεικνύων τῆς βαλίτσας του). Ὅπως βλέπετε... φεύγω!

ΓΚ. (τὸν κυττάζει καὶ γελᾷ)...
ΦΡ. (ἐποκλίνεται, ετοιμαζόμενος ν' ἀπομακρυνθῇ). Κυρία...

ΓΚ. Πῶς βιάζεσθε! (ὁ Φρ. σταματᾷ). Μά, ἔλατ' ἐδῶ λοιπόν... (μὲ τόνον προσταγῆς). Πλησιάζετε, εἰτα...

ΦΡ. (πλησιάζων). Ὅριστε!

ΓΚ. (χαμογελᾷ). Ὅποτε αὐτὴ ἡ ἀναχώρησίς σας εἶναι... δράμα;

ΦΡ. (ἀνατινασσόμενος). Δράμα;

ΓΚ. Βέβαια; δράμα φοβερόν καὶ τραγικόν,

ποῦ κλείνεται σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια «μ' ἀγαπάτε καὶ μοῦ φεύγετε!»

ΦΡ. (ἀγωνιῶν, ἐκπληκτικῶς). Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε;
ΓΚ. Ὁ ἄνδρας μου!

ΦΡ. (τοῦ φεύγον ἀπὸ τὰ χέρια ἢ βαλίτσας καὶ τὸ καπέλλο). Αὐτός! ὁ ἴδιος! (μένει ἐνεὸς. Μακρὰ σιγή).

ΓΚ. Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε πῶς τὸ πράγμα εἶναι ἐντελῶς πρωτότυπον εἶσθε τύπος ἐντελῶς ξεχωριστὸς ἐρωτευμένου... Κι' ἂν θέλετε τὴν γνώμην μου, ὡς σύζυγος ἀγαπητοῦ σας φίλου σᾶς ἐπαινῶ ὡς γυναίκα ὅμως μόνον, μὰ τὴν πλίστιν μου, σᾶς κατακρίνω!

ΦΡ. Ὡς σύζυγος μ' ἐπαινεῖτε ὡς γυναίκα μὲ καταδικάζετε; Δὲν ἐγνοῶ!

ΓΚ. Ἐξηγοῦμαι καλλίτερα: ὡς φίλος εἶσθε— δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ— θαυμάσιος ὡς ἄνδρας ὅμως, ἀγαπητέ μου, μοῦ φαίνεσθε... ἀξιολύπητος.

ΦΡ. (ἐκπληκτικῶς ἀκόμη). Πολὺ λεπτὴ αὐτὴ ἡ διακρίσις!

ΓΚ. Δὲν μοῦ φαίνεται ἤμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε ἕναν ὀρισμὸν τοῦ «ἄνδρος»;

ΦΡ. (ἀφοῦ συλλογίζεται ἀρκετὰ). Εἰλικρινῶς, δὲν εὐρίσκω ἀκριβῆ ὀρισμὸν!

ΓΚ. Σᾶς συγγαίρω!

ΦΡ. Σταθῆτε... Προχθές, ἐδιάβασα κάποιον ἐπιτυχημένον: ἄνδρας: ὀρισμὸς γενικὸς: ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν γυναίκα...

ΓΚ. Καὶ ὅμως σεῖς, ἀντιθέτως, ἀγαπᾶτε τοὺς συζύγους τῶν γυναικῶν.

ΦΡ. Ἐγὼ;

ΓΚ. Σεῖς μήπως δὲν ἐφιλήσατε, πρὸ ὀλίγου, τὸν ἄνδρα μου;

ΦΡ. Ἄ! ναι, διότι αὐτός, ποῦ ἤξευρε τὴν τρυφερότητά σας, μ' ἐσυμπόνεσε καὶ μ' ἐσυμβούλευσε...

ΓΚ. Ὅποτε τοῦ ἐζητήσατε καὶ συμβουλές; Μὰ εἶναι τρέλλα!

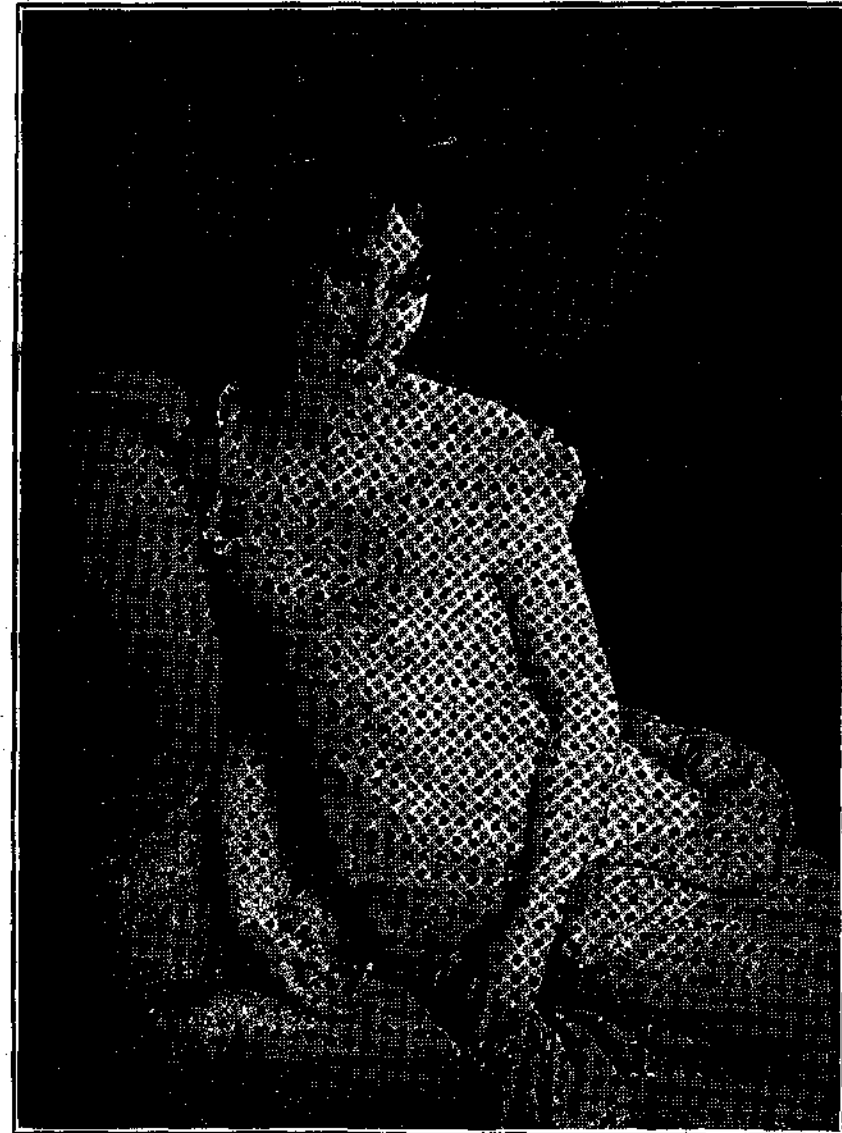
ΦΡ. Εἶσθε σκληρῆ, μ' ὄλην σας τὴν λεπτότητα.

ΓΚ. Καὶ σεῖς, μ' ὄλην σας τὴν λεπτότητα, ἄτσਾਲός!

ΦΡ. Κυρία Γκόττα, δὲν θὰ προσπαθῆσω ν' ἀντεπεξέλθω εἰς τὰ ἔξυπνά σας πειράγματα ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐνοκήσατε, παραδίδομαι καὶ σᾶς ζητῶ μόνον τὴν ἄδειαν νὰ φύγω!

ΓΚ. Παραδίδοσθε σ' ἐμέ; Μὰ ἐγὼ ἀκριβῶς βιάζομαι νὰ σᾶς παραδώσω εἰς τὸν ἑαυτὸν σας. Ὅμολογεῖτε πῶς ἐνικηθήκατε; Μὰ σεῖς δὲν ἐπολεμήσατε! Μοῦ ζητεῖτε τὴν ἄδειαν νὰ φύγετε;

Μὰ ἐγὼ δὲν σᾶς ἐζήτησα νὰ μείνετε. ἤμπορεῖτε νὰ φύγετε ἢ νὰ μείνετε, ὅπως σᾶς ἀρέσει καλύτερα, χωρὶς νὰ ταραξέτε καθόλου τὴν οἰκογενειακὴν μας εἰρήνην! Ἄν νομίζετε ὅμως πῶς

KYRIA RECAMIER

GERARD

Φρ. (επιφελόμενος της απουσίας του Ιουλίον προς την Γκότταν, με πάθος). Γκόττα μου, σέ λατρεύω. (Η Γκ. μ' επιληκτική χειρονομία των μάλων δια την απερισκεψίαν).

ΙΟΥΛ. (επιστρέφων, σύντομα, ακούει την δήλωσιν, αλλά, χωρίς να υποπιτεύεται τίποτε, φωνάζει γελών). "Α! κατεργάρι! ήθελες να με φοβίσσης μ' αυτό το «σέ λατρεύω», μα δεν το κατώρθω-

σες! (Προς στιγμήν ο Φρειδερίκος και η Γκόττα δυσκολεύονται να συγκρατηθούν και παρατηρούν μ' άμηχανίαν τον Ιούλιον). Έπειτα, ο Φρειδερίκος υποκρίνεται ότι γελά δια το άστειον. Γελά και η Γκόττα γελά και ο Ιούλιος περισσότερο απ' όλους. Επί τινος στιγμής καλύπτουν τα πάντα παρατεταμένα και θορυβώδη γέλια).

ΑΥΛΑΙΑ

Μετάφρασις Ρ. Σ. ΠΑΡΙΣΗ.

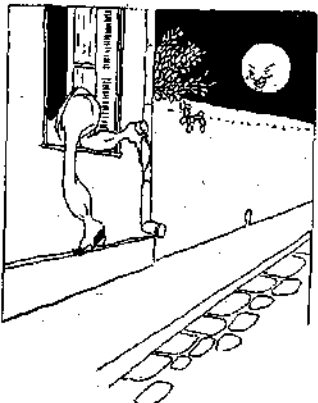
ΠΑΤΙΝΑΔΑ

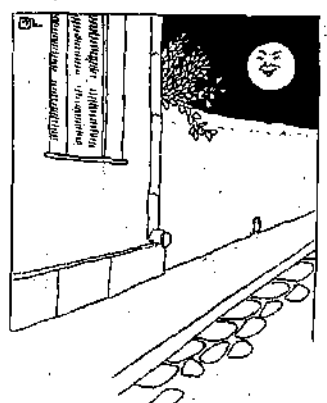
- Περνώ απ' το παραθύρι σου, εις τή γωνιά του δρόμου και μένω μόνος και κνττώ το παραθύρι το κλειστό και σκιάω από το κακό μου.

- Περνάς κ' έχεις για σύντροφον τον πύο κρυφό μου πόθο και στένω και σέ καρτερώ τα δευτερόλεπτα μετρώ και δίπλα μου σέ νιώθω.

- Ανίδα.
— Στάσου κ' έχομαι...
— Να μη σέ ιδούν μονάχα.
— Μη έχων ανάγκη να τό πώ,
"Όλοι τ'ό ξέρουν, σάγαπώ,
τί κι' αν με δούνε τάχα;

"Όλα σπαίνουν μυστικά εσφάλισεν ή γράλλια και τό φεγγάρι από ψηλά τους βλέπει και χαμογελά χλωμό από τή ζήλεια...

ΠΑΡΑΦΡΩΝ

ΠΑΝΔΘΗΝΔΙΑ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ

Δέν θά ήμπορούσε κανείς να έχη σοβαράς αντίρρσεις, διά τόν τρόπον με τόν όποιον άπενεμήθησαν τα πρώτα νοθευσισθέντα μετάλλια τών Γραμμάτων και τών Τεχνών. Τό Κράτος, άποφασίσαν ν' άπονεύμη τιμητικές διακρίσεις προς τούς άντιπροσωπεύοντας τήν πνευματικήν ζωήν τού τόπου, έστράφη, φυσικά, προς τα πρόσωπα, τών όποιων αι σχετικαί υπηρεσιαί — αν υπηρεσιαί πρέπει να όνομασθών — ήπληξαν μακροχρονιώτερα και γενικώτερον άνεγνωρισμένα. Δεδομένου δέ, ότι καμία από καταβολής τού Βασιλείου έξαιρετική άναγνωρισίς, εκ μέρους τής Πολιτείας, δέν έγινε προς τούς πνευματικούς εργατάς τού τόπου και δεδομένου, ότι αι παρελθούσαι γενεαί τών λογοτεχνών και καλλιτεχνών έφυγαν από τήν γήν αυτήν χωρίς καμία άπειλομένη έπίσημον τιμήν, έπεβάλλετο οι άντιπροσωπεύοντες άκόμη μεταξύ μας τας γενεάς αυτές και τό πνεύμα των να τύχουν τής άναγνωρίσεως, τής όποιας δέν έτυχον οι προαπελθόντες άξιοί σύγχρονοί των. Και τό Κράτος, με τήν συναισθήσιν αυτήν, έπροθυμοποιήθη, ως γνωστόν, να ύπερβή, διά πρώτην φοράν, τα όρια τών αριθμών, τών όριζομένων από τόν σχετικόν Νόμον, και να άπονεύμη τας σχετικάς διακρίσεις εις μεγαλύτεραν κλίμακα, δια να τιμήση, ακριβώς εις τό πρόσωπον τών όλίγων επίζώντων, τήν γενεάν των και τό έργον τής.

Και δέν ήμπορούσε να κάμη διαφορετικά τό Κράτος. Ό ιδιώτης είναι δυνατόν να σκέπτεται διαφορετικά, να εκτιμά διαφορετικά και να έχη τας άτομικάς του προτιμήσεις, βασιζόμενος εις προσωπικάς αντίληψεις ή και εις γενικώτερον κριτήριον. Ό ιδιώτης δικαιούται να είναι σύγχρονος, ν' ακολουθή τό πνεύμα τής εποχής του, να καταργή καθιερωμένας άξίας και να ύποκαθιστή εις αυτές άλλας, μη άνεγνωρισμένας άκόμη γενικάς. Ό ιδιώτης, είτε ως κριτικός, είτε και ως άπλος φιλοτέχνης, έχει τήν άπόλυτον έλευθερίαν τής προσωπικής του γνώμης, και τής πλέον άντιφατικής άκόμη προς τήν γενικήν τοιαύτην, και δύναται και έχει άκόμη καθήκον να τήν ύποστηρίξη, με τά μέσα που διαθέτει, χωρίς να δώση εις κανένα λόγον διά τήν ιδιοσυγκρασίαν του τήν κριτικήν, είτε τήν ιδιοσυγκρασίαν του τήν αισθητικήν. Άλλά τού Κράτους ή θέσις είναι διαφορετική. Τού Κράτους κάθε ένεργεια πρέπει να βασίζεται εις ένα θεμέλιον, τό όποιον να ύπόκειται όσον τό δυνατόν όλιγώτερον εις τούς κλονισμούς τών μεταβαλλομένων γνωμών ή τών έναλλασσομένων αντίληψεων. Διότι τό Κράτος δέν δύναται να εκδέχεται τό κύρος τής γνώμης του εις τούς κινδύνους τών άμφιβολιών τής σημεριν ή τών άρνήσεων τής αύριον, καινοτομού ή γεωερξίζον ή προτρέχον εις τας εκτιμήσεις του. Και έχομενον να έπιβραβεύση σημεριν, από ιδίαν πρωτοβουλίαν και υπό ιδίαν έντελώς ευθύνην, ένα αριθμόν πνευματικών εργατών, δέν έχει καμμιάν ύποχρέωσιν να συζητήση επί τής σχετικής ή τής άπολύτου άξίας των. Έχει άλλως να στηριχθή εις τήν εκπεφρασμένην γνώμην, εις τήν καθιερωμένην φήμην και εις τό γεγονός μιας υπηρεσίας προσφερθείσης εις τήν πνευματικήν του ζωήν. Έπομένως κατά

τήν στιγμήν, κατά τήν όποιαν τό Κράτος καλείται να έξασκήση παρόμοια καθήκοντα, τό κριτήριον τού δέν ήμπορεί, να είναι τό κριτήριον τού ιδιώτου. Κατ' ανάγκην θά είναι διαφορετικόν. Υποδεέστερον ίσως, άσθενέστερον ίσως, όπισθοδρομικώτερον ίσως, έξάπαντος όμως διαφορετικόν εις τας βάσεις από τό κριτήριον τού ιδιώτου.

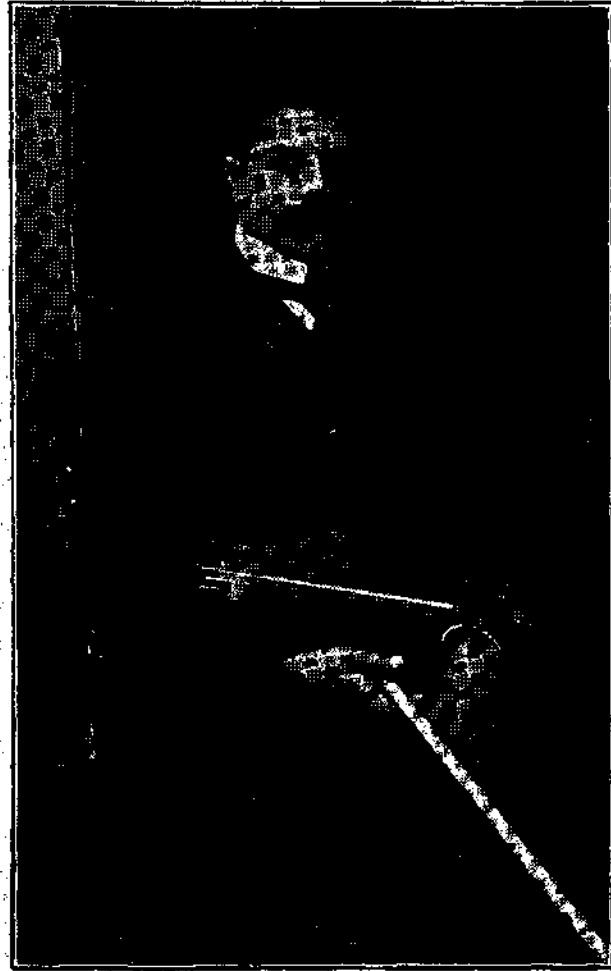
Διότι τό Κράτος, εις τας περιστάσεις αυτές, δέν κρίνει κυριολεκτικώς, δέν λεπτολογεί, δέν κοσκινίζει με τήν λεπτήν κρισάραν, δέν άκολουθεί τόν συρμόν, δέν προσπαθεί να μαντεύση και όταν άκόμη έχη τά δώρα τής μαντείας, δέν άναούρει μαργαρίτας από τούς βυθούς, δέν καθιερώνει πρώτον αυτό άξίως, ούτε λαοσάει άνθρωπος, ούτε προεξοφλεί, ούτε δημιουργεί έπαναστάσεις. Τό Κράτος είναι, κατ' ανάγκην, συντηρητικόν. Τό Κράτος έχεται να καθιερώση τήν άναγνωρίσιν, τήν όποιαν, καλά ή κακά, δίκαια ή άδίκαι, έκαμαν άλλοι πρό αυτού. Τό Κράτος, εσυνήθισε να βλέπη έμπρός του μόνον υπηρεσίας άνεγνωρισμένας, υπηρεσίας μακράς και υπηρεσίας συνεχείς. Δέν τας λεπτολογεί, ούτε τας έξονυχίζει. Τό Κράτος δέν είναι έπομένως ό κριτικός, ούτε έχει να δώση βαθύτερον λόγον διά τήν εκτίμησιν του. Η εκτίμησις του είναι ή εκτίμησις τής μητέρας, διά τήν όποιαν δια τά τέκνα τής δικαιοσύνης εις τήν ιδίαν στοργήν. Και όταν έλθη ή στιγμή να μοιράση τά ήθικά ή τά υλικά του δώρα, τά άπανεμει με ένα πνεύμα άφελούς δικαιοσύνης, που αν δέν είναι ή δικαιοσύνη τού εδαισθητού ζυγοϋ, που ζυγίζει τά εκατοστά ή τά χιλιοστά τού γραμμαρίου, είναι όμως μια δικαιοσύνη κατά βάθος συμπαθητική και ώραία, κάτι τι, που έξελίσσεται και αυτήν τήν άδικίαν.

Αν ύπάρχουν, αυτήν τήν στιγμήν, διαφορετικά γνώμαι και διαφορετικά εκτιμήσεις, όσον άφορρά τήν ένεργειαν τού Κράτους εις τό ζήτημα τής άπονεμής τών μετάλλίων, αυτό είναι πολύ φυσικόν. Καθένας μας έχει τας προτιμήσεις του και τούς ερωτάς του. Έάν ό καθένας μας όμως ήρξοτο εις τήν θέσιν τού Κράτους, θά έκαμνε, χωρίς να τό έννοήση, ό,τι έκαμνε ακριβώς ή περίου έκείνο. Διότι και αν ύπάρχουν σημερον μεταξύ μας νέοι, ένώπιον τού έργου τών όποιων και τών έλπίδων τάς όποιας δίδουν οι ίδιοι δια τό μέλλον να άχωριζέ τό έργον τών παλαιών, ό κρατών ένα στεφανον δια να στεφανώση μίαν κεφαλήν, θά αισθανθή τό χέρι του να κινηται άυτομάτως περισσότερο προς τήν κεφαλήν, τήν όποιαν έσκέπασαν τά χιόνια τού σκληροϋ χειμώνος και τήν όποιαν παραμονεύει ό Θάνατος, παρά προς τήν κεφαλήν, διά τήν όποιαν ζηλευτόν στεφάνο είναι άκόμη οι βόστρυχοι τής νεότητος και ή φωτονεφέλη τών χρυσών έλπίδων τής ζωής.

Τά μετάλλια λοιπόν τού Κράτους καλά έκρημάσθησαν εκεί, όπου έκρημάσθησαν. Τό Κράτος, με τήν άπονομήν των, δέν γράφει Ιστορίαν τών Γραμμάτων και τών Τεχνών, ούτε χαράσσει δρόμους κατευθύνσεων δια τήν Τέχνην, ούτε άνακηρύσσει διδασκάλους δια τούς έπιγυγγομένους. Άπονέμει τιμάς όφειλομένας προς τό έργον τών ανθρώπων, δια τούς όποιους ή ζωή δέν ύπάρξε μεσον έγκοσμίαν εϋτυχίαν, και αν ή άπονομή των τιμών αυτών έχη κάποιαν γενικώτεραν σημασίαν άκόμη, όπως και άναμφιβόλως έχει, τούτο είναι άρκανόν, δια να χειροκροτήση κανείς, χωρίς άρκετές μεριμνοίας και χωρίς σοφάς, άλλ' άναρμόστους έπιφυλάξεις, δια τά πρόσωπα και γόρφ από τά πρόσωπα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Κατά την τελευταίαν συναυλίαν του Ώδειου...

Γ. ΧΩΡΑΦΑΣ

ὁ Βασιλεύς. Εἰς τὸν κ. Χωραφᾶν προσέφεραν οἱ μαθηταί...

Ἄν οἱ κύριοι συνδρομηταὶ τῶν «Παναθηναίων» ἔχουν...

παράκλησιν ὅπως οἱ κύριοι συνδρομηταὶ ἐμβάσουν...

Ὁ Πόλις «Νουμάς» ἐξαφιωνεῖται εἰς τὸ τελευταίον...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίαν μὲ τὰς καμελίας, Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν...

οὐλήν, Δ. Σοτηριάδην, Τέλην Βαλαωρίτην, Γ. Βακογιάννην...

σα Κύριον. Συνδρομὴν ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν...

Κύριον Μ. Ρουνόπουλον, Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεῖς...

Τὰ μάτια σου ἀγαπῶ τὰ λαμπρὰ πού γύρω τους...

Τὰ μάτια σου ἀγαπῶ τὰ γαλατὰ πού γύρω τους...

Ἀπὸ τοὺς στίχους σας φαίνεται ὅτι εἰσθε ἀληθινὰ εὐτυχῆς...

ρεῖση, Χιον.— Π. Βοκοτόπουλον, Σῦρον.— Elisae Brighenti, Cesene Italia.— Ἄθ. Κοιοπούλην, Θῆβαι.— Ἰω. Βάδθην, Κέρκυρα...

ΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Ἀγάπησα καὶ γίνηκα σὰν ἄλλοτε παιδί, κ' ἐνοιῶσα πάλι...

Π. ΑΤΥΧΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ Πρωγκήπισσα τῆς Σασσάν. Ὀπερα-Κομικ, εἰς πράξεις...

Οἱ δύο ἐκλεκτοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ὁ εὐρωπαϊκῆς φήμης...

Παίσετε 300 ὄγ. γάλα, κτυπᾶτε τοὺς κροκούς...

ἔδιδε, ἐπιμένων με πολλὴν ἀγάπην, αὐτὸς πρῶτος ὁ Βασιλεὺς. Κατόπιν τῆς τῶσον ἐμφανοῦς εὐνοϊκῆς βασιλικῆς κρίσεως χωρεῖ δευτέρως; Ἰσως ὄχι. Ἄς ἐπιτραπῆ ἐν τούτοις εἰς τὸν κριτικὸν τῶν «Παναθηναίων» νὰ προσθέσῃ ταπεινῶς τὴν ἰδικήν του ὑπὸ τύπον ἀνοήτου παιθῶνός συμβουλῆς: Εἰς ἓνα κοινόν, προσηγμένον αἰσθητικῶς καὶ καλλιτεχνικῶς ἐλάχιστα, ἡ σοφία τῆς Τέχνης εἶναι ἀπρόσitos ὁ καλὸς μουσουργὸς ὃ' ἀγωνισθῆ εἰς μάτην νὰ ἐνοσχητωρέωσῃ μετέχνην τὴν σύνθεσίν του διὰ νὰ προσεξήσῃ καταπλήξιν θὰ δόσῃ ἀνίαν μόνον, καὶ ὁ καλὸς συνθέτης εἰς μάτην θὰ προσπαθῆσῃ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀφέλειαν μιᾶς ὀρθοῦσας ἢ ὁποῖα παρακολουθεῖ μετέρεως εὐσυνειδησίαν τὸ ἄσμα τῆς σκηνης: θὰ φέρῃ κόπον. Υπολείπεται λοιπὸν μόνον μέσον, διὰ νὰ σαγηνευθῆ τὸ πρωτόγονον αὐτὸ κοινόν, κάποια γενναία ἀνθῆσις μελωδίας καὶ αἰσθήματος, ἢ ὁποῖα φέρει ἀμέσως τὴν σκέψιν εἰς τὴν καρδίαν, καὶ δημιουργεῖ μίαν μελαγχολικὴν ἢ εὐθυμον ἢ ρομαντικὴν διάθεσιν τοῦ ἀκροατοῦ. Τὴν ἀνθῆσιν αὐτὴν, ἂν ὑπῆρξε, τὴν ἐπῆκεν ἡ σοφία τοῦ συνθέτου τῆς «Πρωγκηπίσεως τῆς Σαασῶν». Δι' αὐτὸ δυσκόλος ἀντελήφθη τὸ πολὺ κοινόν τὰ θέληγτρα τῆς καὶ δι' αὐτὸ, πρωτόγονοι καὶ ἡμεῖς, ἀρκούμεθα εἰς ἀπλήν πίστιν πρὸς τὰ πολλὰ καὶ σημαίνοντα χειροκροτήματα μὴ ἐρευνῶντες ἂν χειροκροτήσαμεν καὶ ἡμεῖς συμφῶνως πρὸς τὴν συνειδήσιν μας ἢ πρὸς τὴν συνειδήσιν τῶν ἄλλων.

γνώσεων ἐπεικῶν, τὰς ὁποίας χρειάζεται καὶ εἰς πᾶσαν τῆς ζωῆς στιγμήν» μαζί δὲ μετὰ στοιχεῖα αὐτὰ ὁ συγγραφεὺς παρέχει συμβουλὰς, σκέψεις καὶ κρίσεις ἐπὶ τῶν ἠθικῶν, ἔθικῶν καὶ κοινωνικῶν πραγμάτων, αἰτινες καθίσταντο τὸ βιβλίον του πραγματικῶς πολὺτιμον ἀνάγνωσμα καὶ εὐθὺν δόγηον.

Δρος Α. Πουλῆμένου. «Τὰ Σοσιαλιστικὰ Προβλήματα ἐν τῇ Νέᾳ Ἑλλάδι». Λευκία 1914 (γερμανιστῆ). Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ 1914 διενεμήθη τὸ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ἔργον τοῦ κ. Α. Πουλῆμένου, ἐξετάζον μετὰ κολὴν ὀρθολογισμὸν τὰ ζητήματα τὰ ἀπορρεῖσαντα ἐκ τῶν δύο τελευταίων πολέμων μας καὶ λαβόντα κοινωνικὴν τάσιν. Μετὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ νεωτερίζουσαν ἐξέτασιν περὶ τῆς δύσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τοῦ Βυζαντίου ὡς ρωμαϊκοῦ κράτους, τοῦ Βυζαντίου ἐν ἀντιπαροβολῇ πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, προσφορῶς ἐξετάσεως Βυζαντίου — Ἀρχ. Ἑλλάδος — Στανφορφοῦν καὶ ὑποδειγματικῶς συγκεφαλαίωσε, ἐξετάζει τὰς μορφὰς τῶν ἐταπεινῶν ἐν τῇ Ν. Ἑλλάδι, τὰς δοξασίας τοῦ κ. Γ. Σκληροῦ, τὴν «φαιλοκρατίαν», τὰς ἐννοίας τῶν σοσιαλιστικῶν τάξεων, τὸν Ἑλληνικὸν Σοσιαλισμὸν, τὰς δεσποζούσας τάξεις, τὴν οικονομικὴν ζωὴν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Κομμάτων, τὸν κ. Βενιζέλον ἀπέναντι τῶν σοσιαλιστικῶν ζητημάτων καὶ καταλήγει ἐν συμπεράσματι εἰς παρατηρήσεις ἀξίας πολλῆς προσοχῆς.

ἔχει τὰς μορφὰς τῶν ἐταπεινῶν ἐν τῇ Ν. Ἑλλάδι, τὰς δοξασίας τοῦ κ. Γ. Σκληροῦ, τὴν «φαιλοκρατίαν», τὰς ἐννοίας τῶν σοσιαλιστικῶν τάξεων, τὸν Ἑλληνικὸν Σοσιαλισμὸν, τὰς δεσποζούσας τάξεις, τὴν οικονομικὴν ζωὴν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Κομμάτων, τὸν κ. Βενιζέλον ἀπέναντι τῶν σοσιαλιστικῶν ζητημάτων καὶ καταλήγει ἐν συμπεράσματι εἰς παρατηρήσεις ἀξίας πολλῆς προσοχῆς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Δημ. Π. Γολέμη. «Νέφη». Ὁ κ. Γολέμης εἶχε τὴν καλωσύνην τῶρα μόνις νὰ μᾶς ἀποστείλῃ ποιητικὴν του συλλογὴν ἐκδοθεῖσαν εἰς τὰ 1913. Ἡ ἀποστολὴ εἶναι τῶσον ἀτυχῶς παράκαιρος, ὥστε λυπούμεθα διότι δὲν ἤμποροῦμεν ν' ἀνατυπώσωμεν ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ τόσα καλά ποιήματα τού. Ἐνθυμούμεθα ἄλλως τε ὅτι περὶ τῆς συλλογῆς αὐτῆς ἔγινεν εὐμενῆς λόγος εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν τύπον κατὰ τὴν ἐκδοσὴν τῆς.

Λεωνίδα Ραζέλου. «Θρῦλοι». Ὁ κ. Ραζέλος εἶναι ἐπικὸς ποιητὴς μετὰ πολλὴν τάλαντον. Ἐρμηνευτῆς τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων, τῶν ἀρῶν θρύλων ποῦ ἐκληροδόμησον ἢ μία γενεὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην, κατορθώνει νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ποιητικωτέρους ἀκόμη μετὰ τὰ ρυθμικώτατα μέτρα του. Οἱ «Θρῦλοι» του ἀπαρτίζονται ἀπὸ δύο μεγάλα ἔπη, τὰ ὁποῖα λυπούμεθα ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περικόψωμεν, διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν ἀναγνώστην τῶν «Παναθηναίων».

Ἡ Ἀγωγή τοῦ Πολίτου. Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας κ. Μιχαὴλ Δ. Βολανάκης ἐξέδωκεν εἰς τὸνον, ἐκτάκτως φιλόκαλον, βιβλίον πραγματικῶς πολὺτιμον διὰ τὸν νέον Ἑλληνα. «Ἡ Ἀγωγή τοῦ Πολίτου» εἶναι ἡ ἐκλαθευσις τῆς ἀπαρατήτου δι' ἕκαστον πολίτην σοφίας. Τὰ στοιχεῖα τῶν

Γιάννη Περγιαλίτη. «Τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θνεῖρου». (Ἐκδοσις Ἐκδοτικῆς Ὀμίλου). Ὁ Γιάννης Περγιαλίτης εἶναι ποιητὴς, καὶ ποιητῆς τῆς φύσεως καὶ τοῦ αἰσθήματος ἀληθινός. Ἐνα ἀτύχημά του εἶναι ὅτι ἀργὰ-ἀργὰ, ἀπὸ δημοτικιστοῦ προήχθη εἰς μαλλιάρον, καὶ ἡ προαγωγή του αὐτὴ τὸν εὐχαριστεῖ τῶσον ὥστε ἐπιμένει. Δι' ἓνα ποιητὴν ὅμως ἡ γλῶσσα εἶναι ἔνδυμα μόνον — διὰ τὸν λογοτέχνην εἶναι κατὶ περισσώτερον — καὶ ἂν τὸ ἔνδυμα τοῦ κ. Περγιαλίτη φαίνεται εἰς ἡμᾶς ἀσχημον καὶ εἰς ἄλλους ὀραῖον, ἀρκεῖ ὅτι ἡ ἰδέα, ἡ σκέψις, κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔνδυμα ἐμφανίζονται πλούσιαι, ἀκμαῖαι καὶ πρωτότυποι.

Στυλιανοῦ Ἀδγουστάκη «Μαγαρένα τραγῳδία». Ὁ κ. Ἀδγουστάκης, λαϊκὸς ποιητὴς, καὶ κουρεὺς ὅπως τ' ὁμολογοῦν οἱ στίχοι του, κατορθώνει μεταξὺ ζυραφίου καὶ παλίδος νὰ ἐμπνέεται ἡρεμα καὶ ἀπελῆ τραγῳδία. Κληρονόμος τῆς ποιητικῆς φλεβῆς παιλαιότερον κουρεῖς, τοῦ ἀληθινότητου Μελισσιώτου, διδάσκει τὴν μουσάν του νὰ ὀμιλῇ διὰ τὰς καθημερινὰς του ἐντυπώσεις, τὰς στενοχωρίας του καὶ τοὺς πόνους του, μετὰ ἀφέλειαν ἢ ὁποῖα πολλὰκις εἶναι ἱηλευστῆ:

*Τῶρα ποῦ οἱ κλώνοι ἐγύρανε καὶ τῶν δειτῶν τὰ φύλλα
χλωμὰ σκορπᾷ ὁ ἀνεῖμος στῆ γῆ μ' ἀνατραχίλα,
πέφτον τὰ φυλλοκάρδια μου καὶ ἡ ματιὰ μου κλίνει
γαῖ' ἢ ἀγάπη μου ἔμωιασε φθινοπωριοῦ κ' ἐκείνη.*

